

Matkakertomus: IFTA:n kongressi Bergenissä

Tanja Pihlaja, kuvat Terhi Kotilainen

Bergenin Floyenin huipulta avautuu maisemat yli kaupungin.

Tämä on matkakertomus IFTA:n kongressista Norjaan. Suomea Bergeniin edustamaan lähtivät IFTA-noviisi Tanja turvanaan kokenut kongressin kävijä *Terhi Kotilainen*. Saimme osaksemme uskomattoman määrän kohtaamisenenergiaa, viimeisintä tietoa, kansainvälisiä vaikutteita ja norjalaista vieraanvaraisuutta notkuvin lounas- ja kahvipöydin.

Kertomus alkaa kongressin kansainvälisestä, 36 kansalaisuutta samassa salissa kannattelevasta tunnelmasta. Yhteentulohetki oli täynnä odottavaa jännitystä, kielten sekamelskaa ja uteliaita, tuttuja etsiviä katseita sekä ennen kaikkea lämpimiä jälleennäkemisiä todistavia halauksia. Uudelle kongressikävijälle olikin yllätys, että tuo hetki jäi ainoaksi yhteiseksi hetkeksi koko kolmen päivän aikana – ei ollut yhteisiä illallisia tai plenaareja saati loppuritualeja. Onneksi konkari oli varoittanut tästä, niin pystyi heti ensi hetkessä lataamaan aimo annoksen yhteistä tunnelmaa tulevien päivien varalle.

Oli hienoa, kun kongressin avauksessa paneelissa olivat esillä *Hans-Christian Michelsenin* (NFTO:n puheenjohtaja) johdolla Pohjoismaat. Muuten niin USA-painotteinen kattaus sai aimo määrän informaatiota pohjoismaisen perheterapian koulutuksen, akateemisuuden sekä historian ja tulevaisuuden vaiheista. Jokainen Pohjoismaa näyttäytyi omanlaisenaan. Erityinen ylpeys tuli Norjan perheterapian akateemisesta asemasta – noin 200 akateemista

loppututkintoa valmistuu alallemme vuosittain. Meidän Terhimme edusti ansiokkaasti Suomen ääntä ja kyllä ylpeitä saamme suomalaisetkin olla kaikista suomalaisista saavutuksista ja innovaatioista - avoin dialogi, systeminen työskentelymalli sosiaalityössä, yhteistoiminnallinen ongelmaratkaisu, käynti kerrallaan -malli – näin muutamia mainitaksemme. Nyt tässä maailman ajassa ja uudistusten huumassa niitä tulee varjella.

Terhi Kotilainen edusti Suomea paneelikeskustelussa.

Paneelikeskusteluun osallistujien illallista isännöi John Lawless.

Työpajoja oli tarjolla todella runsaasti. Intuitio ja kollegoilta saama tieto johdatti saleista toisiin. Erityisesti mieleenpainuva oli toiminnallinen työpaja, jossa työstettiin *Virginia Satirin* teorian pohjalta oman itsen systeemejä kuvastavaa mandalaa. Luovuuden yhteys dialogiseen tutkimusmatkaan oman itsen eri kerroksiin oli tervetullut välipala hyvin kognitiivisorientoituneiden pajojen keskellä. *Diane Gehart* teki vaikutuksen yhteydellään *Tom Anderseniin*. Hän muistutti dialogisen praktiikan filosofiasta ja systeemisen työskentelyn avaintekijöistä. Suhteissa muodostuva tieto ja kielen merkitys tietoa tuottavana dynaamisena sosiaalisena prosessina sekä reflektion eri tasot toivat energisen luennoitsijan käsittelyssä tuttuihin asioihin uusia näkökulmia ja vahvistivat omaa ajatusta suhdeperustaisen työn vaikuttavuudelle.

Terhin työpaja.

Muutamia työmalleja lasten ja perheiden kanssa työskentelyyn tuli tutuksi eri kulttuureista – USA:ssa ja Kiinassa on yhteiskunnallisesti hyvin erilaiset haasteet, mutta inhimillisesti yhteyden etsiminen ja vanhemmuuden haasteet tuntuivat yhdistävän halki maailman. Seksuaalisuuden moninaisuuden kysymykset sekä tunnekeskeisen terapian erinäiset interventiot olivat pinnalla eri puolilla maailmaa – näistä oli tarjolla ilahduttavan monta esitystä.

Kuva: Verkostoitumisen ja toisistamme inspiroitumisen voimaa - Umberta Telfener (EFTA:n pj) Terhi Kotilainen, Tanja Pihlaja, Lotta Beskow (Ruotsin perheterapiayhdistyksen pj).

Kanadalaisen *Jeff Changin* työpajan aikana niska tuli nyökyttelystä kipeäksi. Hän puhui aikojen kuluessa hautautuneen, 1980-luvulla syntyneen, strategisen perheterapian käyttökelpoisista heijastuksista nykypäivään. Mutta erityisen vaikutuksen hän teki nostamalla huolensa terapeuttien käsityötaitojen katoamisesta. Hän ei vähätellyt valmiita manuaaleja tai interventioita, mutta varoitti siitä, ettemme kehittäisi itseämme niin, että asiakkaiden tulisi olla sopivia ja sopeutua interventioihimme hyvin, vaan pikemminkin päinvastoin, että pystyisimme mukautumaan perheiden tarpeisiin ja rytmeihin. Hän haastoi meidän luovuuttamme, improvisaatiokykyä ja ajatteluamme asiantuntijuutemme ytimessä.

Keho ja mieli ravittuina poistuimme ulos kongressihotellista. Koskaan ei Bergenissä tiennyt mikä oli sää – aurinko, sade sekä tuuli kävivät intensiivistä dialogia keskenään. Voimalliset ilman tilat ovat tärkeä muistutus ja heijastus tällaisten kongressien merkityksestä, yllättävistä löydöistä ja yhteisöllisyyden voimasta. On tärkeä tietää, että maailmassa on samanlaisiin asioihin uskovia ammattilaisia ja että ihmisten oikeasti kohtaaminen ravitsee ja tuo toivoa.

Pieni vapaa-aika piti käyttää säällä kuin säällä kauniin kaupungin ihasteluun.

Seuraava IFTA:n kongressi olisi Australiassa – ihan pienesti voi haaveilla matkasta maailman toiselle puolen.